

25 *плюс*

№6
(73)
Вересень
2018
рік

Ключем до знань відкриємо майбутнє!

Газета ВПУ №25

*Перший подих осені —
просто щастя після
спекотного і
спекотного літа.
Charlaine Harris*

Вітаємо з початком навчального року!

З піднесеним настроєм, вірою у спокійне майбутнє розпочався навчальний рік у нашому рідному Вищому професійному училищі №25.

З нагоди святкування Дня знань було проведено урочисту лінійку. Хвилювалися усі: і перший курс, який щойно приєднався до великої та міцної училищної родини, і випускники, адже їм залишився останній рік навчання у стінах рідного училища, та інженерно-педагогічний колектив, тому що є нова зміна, яку потрібно навчати, готувати до самостійного життя на професійній ниві для блага нашої Батьківщини. Але хвилювання було приємним – очікування радості, невідомого та нового.

Свято Першого дзвінка завершилося, розпочалося училищне життя, розпочалося навчання.

Для учнів перших курсів класні керівники провели відкритий перший урок в актовій залі, тема уроку - «Прагнемо миру» - надзвичайно актуальна та важлива для усіх нас. Бажаємо усім вдалого навчального року, нових та постійних успіхів у навчанні, творчих злетів та досягнення нових вершин!

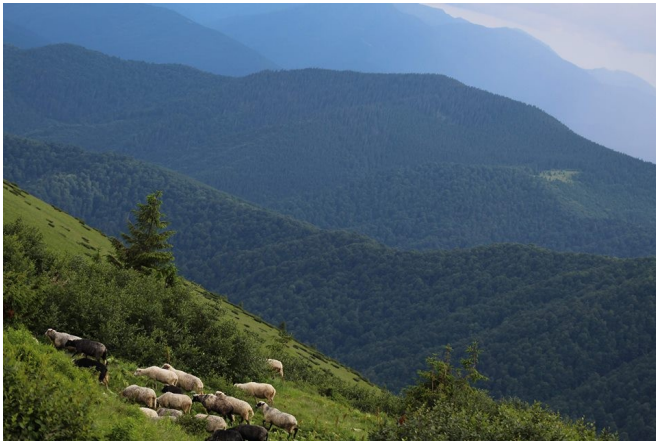
«Найбільше ми хочемо миру на світі»

Класні керівники 12 та 13 груп – Пархомюк Любов Василівна та Пенделюк Наталя Петрівна провели перший урок на тему: «Прагнемо миру» для студентів 1 курсів, з метою формування у дітей усвідомлення сучасної національної ідентичності на кращих прикладах мужності і звитяги, виявлених нинішніми захисниками Батьківщини, на героїці минулої та сучасної боротьби за незалежність і цілісність держави; виховання любові до України на прикладах самовідданості і патріотизму її захисників; розвиток розуміння, що активна громадянська позиція українців, особиста відповідальність за долю держави будуть гарантією незалежності та миру в Україні.

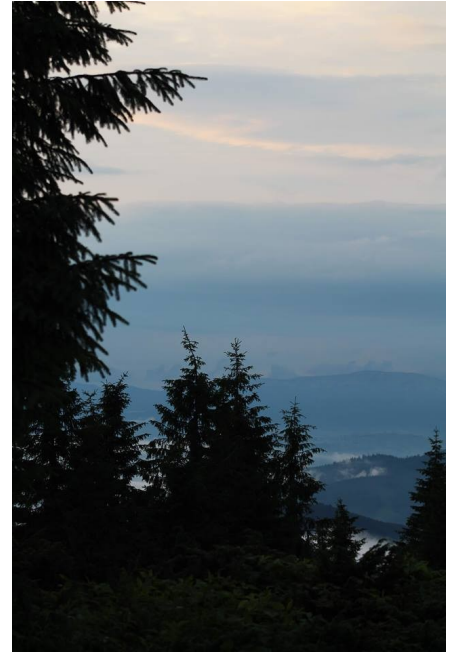
Ми вміємо відпочивати!

Мое літо розпочалось в липні, адже цілий червень ми навчалися. Тому, літні канікули в нас лише 2 місяці, замість звичних трьох. Але, не зважаючи на це, літо в мене вийшло дуже насиченим. Одразу після закінчення навчання я їздила в Карпати. Це був трьохденний похід у гори. Ми стартували із с.Кваси та йшли Чорногорським хребтом. Чорногора - є найвищим гірським масивом в Українських Карпатах. Довжина цього хребта сягає близько 40 кілометрів. В перший день ми пройшли 15 км і 1500 м угору. А ще, на початку нашого сходження до нас прибився пес, який

пішов далі з нами. Було важко, але ми змогли. Розбивши табір, ми повечеряли і вже зовсім не відчували втоми, милувались заходом сонця. Це неймовірні відчуття, коли ти прокидаєшся рано-вранці, а гори вже в тумані - відчуваєш всю велич і силу природи. Зібравшись і зарядившись енергією ми пішли далі... Спина і плечі дуже боліли від того рюкзака, вагою більше 10 кг. Але воно того варте. Приблизно кожну годину в нас були зупинки, щоб відпочити і помилуватися краєвидами. Зупинившись у перевалочному пункті, ми вирішили там заночувати, але спочатку потрібно було піднятися на г.Говерлу. Набравшись сил, ми почали йти на Говерлу, без рюкзаків йшлося значно легше. Спочатку був дощ, але чим вище ми піднімалися, тим кращою ставала погода. На вершині відкрились просто неймовірні краєвиди, і ми - щасливі - подолали найвищу точку України - 2061 м. Пам'ятаєте, я розказувала

про пса, так от, він теж вийшов з нами на Говерлу. Це просто неймовірна тварина, напевно, найкращий пес якого я зустрічала, він дуже вихований і навіть їжі в нас не просив. На верхівці Говерли був сніг, звісно, ми з хлопцями не могли його оминути і пішли гратись в сніжки, літом! Коли повернулись в табір - вечеряли, їжі було дуже багато, тому її потрібно було з'їсти, щоб рюкзаки стали легші. До речі, за ночівлю ми заплатили лісникам тушонкою. Виспавшись, рано-вранці ми вирушили далі. В планах було вийти на г.Піп Іван. Ми йшли тією ж дорогою, що і минулого дня, але тоді не було рюкзаків. Чим вище ми підіймались, тим гіршою ставала погода, сильнішав вітер. Ми почали обходити Говерлу. Час від часу падав дощ, видимість ставала все меншою, ми були в хмарі. Був такий вітер, що просто збивав з ніг. Дорога йшла через вершини гір. Найгірше було на вершині гори Бребенскул - 2038м, там просто не було чим дихати і самій неможливо втриматись на ногах, ми йшли втрюх, взявшись під руки, щоб не знесло. Потрібно було швидко знайти стежку вниз, адже наша дорога проходила ще через 3 вершини, на які ми просто не могли піднятись. Знайшовши аварійну дорогу, хоч і зарослу, ми почала спускатись, вітер почав зменшуватись, а потім - майже зник. Ось і сонце вийшло, стало тепліше, бо на горі було -2. Спускались години дві. Цілу дорогу сміялись, згадуючи, що пережили і раділи, що не було грози, і вже щасливі прийшли до бази Заросляк, та поїхали у Ворохту. Був дощ, тому ставити намети навіть і не думали, а одразу орендували будиночок. Ви запитаете, куди зник наш вірний гірський друг, ми помітили це, коли майже підійшли до бази, напевно, побіг супроводжувати іншу групу туристів. Вже наступного дня ми поїхали у Тернопіль, але це вже зовсім інша історія. Це маленька, але дуже захоплююча подія мого літа. Незабутня подорож, яку я запам'ятаю на все життя.

Трубнікова Олеся, президент учнівської республіки

Краса міста в наших руках!

На сьогодні є чимало місць у Хмельницькому, куди можна піти туристу та і місцевому жителю також. Можливо, ви вже чули, що ми -студенти професії «Живописець.Оформлювач вітрин, приміщень та будівель», мали можливість взяти участь у розширенні списку місць, які варто відвідати у Хмельницькому. На Ружичній впродовж тижня ми створювали мурал довжиною 176 метрів. Дуже пощастило нам з погодою, що була сприятливою протягом усього розпису стіни. Як на мене, це чудова практика. Багато разів у нас брали інтерв'ю, підтримували перехожі та автівки, що проїжджали повз. Я можу сказати - час проведений там, особисто мені запам'ятається надовго, в хорошому розумінні цього вислову. Сподіваюся, місцеві будуть цінувати та не зіпсують нашу працю і цей мурал простоїть там ще не один рік.

**Герасимчук Анастасія,
кореспондент «25ПЛЮС»**

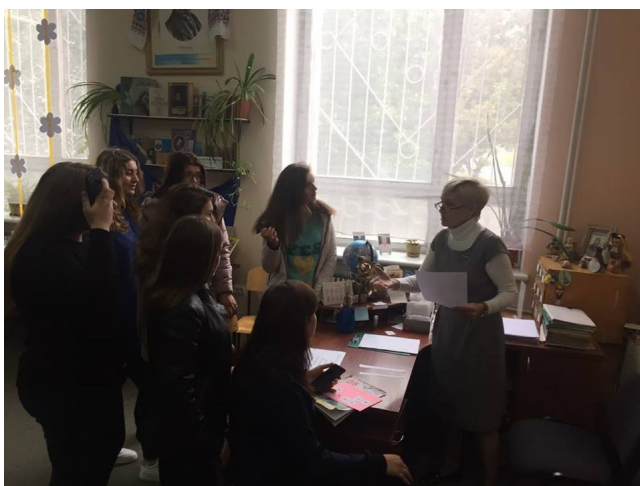

Тиждень першокурсника

Цього року у нашому училищі вже вкотре відбувся тиждень першокурсника, мета проведення такого заходу – допомогти наймолодшим учням краще пізнати традиції нашого навчального закладу, поспілкуватися з викладачами та майстрами виробничого навчання, зарекомендувати себе з кращої сторони та просто отримати задоволення від проведеного разом, із користю та позитивом, часу.

Кожна група учнів перших курсів підготували стінгазети «Давайте познайомимось», у яких цікавими та незвичайними способами розповіли про себе.

Було проведено і пошуковий квест, особливість такого заходу полягала у тому, що учням потрібно було знайти відповідні «станції», де на них чекали цікаві та водночас складні завдання.

Тиждень першокурсника - гарна традиція нашого навчального закладу.

Дорогі першокурсники, ласкаво просимо до нашого училища!

Мої канікули

Напевно, у всіх літо асоціюється з морем, чайками, піском і безмежним синім небом!

Більшість людей подорожують до моря, до озер, великими містами, запалюють у собі той самий вогонь, який не дозволяє сидіти на одному місці, а змушує вставати і йти робити скажені вчинки: танцювати з друзями на вулицях і пішохідних переходах, знайомитися зі всіма підряд, робити смішні витівки.

Так от, море і чайки, звісно, до мого літа ні якого відношення не мають, проте, все інше цілком реалізовано. Я дуже задоволена своїм літом, хоча б тому, що провела його з рідними та близькими людьми.

Ранок починався з кави. Потім робота на городі, яка дуже зблизила мене з мамою. Середину дня я витрачала на себе, а вечір проводила з друзями або допомагала мамі на кухні. Чомусь дуже подобалось спостерігати, як вона заклопотано виконує якусь роботу. Будинок відразу наповнювався затишною атмосферою. Ну, і звісно ж, дуже багато проводила часу з друзями: їздили на річку, в клуб, гуляли, веселилися.

Я цілком задоволена своїм літом, тому що воно наповнене масою позитивних емоцій, а Ваше?

**Кореспондент «25ПЛЮС»,
Мазур Марина,
Група 23**

*Я люблю ранню осінь.
У цей час здається: все
ще буде добре.
Тетяна Василівна Дороніна*

Редактор:
Герасимчук Анастасія
Над номером працювали:
Єлизавета Назарова
Марина Мазур

Вище професійне училище №25

Адреса: м. Хмельницький, Проспект
Миру, 61/3 **Телефон:** 74-24-27
Сайт: www.vpu25.km.ua/
Ел.пошта: red.plus25@ukr.net

Редактор-консультант:
Оксана Костенко
**Консультанти з питань
інформації:**
Людмила РОМАНОВА,
Валерій МАРЦЕНЮК
Адміністратор сайту:
Максим СЕРДЕГА